

Anfordring forfaldende Forpligtelser. Finansministeren kan tillade Afgivelse fra denne statutmæssige Bestemmelse, og faktisk har Metalbeholdningen i de senere Aar kun været omtrent $\frac{1}{6}$ af Seddelmængden.

Den nye schweitsiske Nationalbanks Metalfond skal udgøre 40 pCt. af Seddelmængden.

Endvidere er Brøksystemet fastslaaet for den Dansk-vestindiske Nationalbanks og Islands Banks Vedkommende, idet Metalfondens i de paagældende Love er sat til henholdsvis tre Ottendele og Halvdelen af Seddelmængden.

En *Blanding* af begge Systemer findes i Tyskland og Østerrig-Ungarn.

Den tyske Reichsbank skal have $\frac{1}{3}$ af Seddelomløbet dækket med Metal eller „Reichskassenscheine“. Naar Seddelmængden overskrider Kassebeholdningen (Metal, „Reichskassenscheine“ og andre Bankers Sedler) med mere end et fastsat Beløb (f. T. cirka 470 Millioner Mark) skal der af det overskydende Beløb svares en Afgift til Riget af 5 pCt. aarlig.

Den østerrig-ungarske Banks Kassebeholdning — hvortil den henregnes 60 Millioner Kroner i udenlandske Veksler og Sedler betalbare i Guld — skal være $\frac{2}{5}$ af Seddelomløbet; hvis det udækkede Beløb overstiger 400 Millioner Kroner, svares der af det overskydende en Afgift til Staten af 5 pCt. aarlig.

En Særstilling indtager Banque de France, idet der for dens Vedkommende aldeles ingen Dækningsregler ere fastsatte. Derimod er der en Grænse for det Seddelbeløb, der overhovedet kan sættes i Omløb. Dette Beløb er stadig bleven forhøjet og er siden 1906 5,800 Millioner Francs.

Som det vil ses, kan paa flere Steder Bankens rentebærende Tilgodehavende i Udlandet medregnes til Metalfondens. Denne Bestemmelse finder man ingen Anledning til at følge, idet det forment, at den Del af Bankens Midler, der er anbragt hos udenlandske Korrespondenter, maa betragtes som en Reserve, der sætter Banken i Stand til gennem Inddragning af Tilgodehavendet at forøge sin Metalfond, naar dette gøres fornødent. Anderledes forholder det sig efter de allerede gældende Regler om de Beløb, som Nationalbanken har indestaaende hos Norges Bank og Sveriges Riksbank og paa Giro Conto hos den tyske Reichsbank. Da disse Tilgodehavender ikke ere rentebærende, indeholde de for Banken ingen Fristelse til at benytte dem i Stedet for virkeligt Metal. For-

delen ved dem bestaar i, at der kan spares unødvendige Transportomkostninger paa Tidspunkter, hvor Metalfondens ganske midlertidig skal forøges — f. Eks. i Tærminerne — og navnlig deri, at Omsætningerne mellem Danmark og vore skandinaviske Nabolande paa Grundlag af de Konventioner mellem de tre Landes Seddelbanker, der have Bestemmelsen om disse Tilgodehavenders Henregning til Metalfondens som nødvendigt Grundlag, kan foregaa med et Minimum af Metalforsendelser.

Den betydningsfuldeste Forandring, som nærværende Forslag foranlediger i Bankens Forhold, bestaar i det Vederlag, som fremtidig vil være at erlægge til Staten. De fleste Steder, hvor man har meddelt en enkelt privat Bank et udelukkende eller næsten udelukkende Seddelprivilegium, har man — navnlig ved Privilegiets Fornyelse — krævet et Vederlag derfor.

Af de væsentligste Bestemmelser, hvorved man i forskellige Stater har opnaaet, at en Del af Bankens Overskud tilfalder Statskassen, skulle nogle anføres nedenfor. Til disse Afgiftsregler kan endnu bemærkes, at enkelte Stater — f. Eks. Frankrig og Belgien — kræve en Stempelafgift, der dog kun beløber sig til mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{2}$ promille af Seddelmængden — og at det i adskillige Banklove er fastsat, at Banken uden Vederlag skal besørge visse af Statskassens Ind- og Udbetalinger. En saadan Bestemmelse har det ikke været nødvendigt at træffe i nærværende Forslag, da Nationalbanken allerede under de nuværende Forhold sammen med andre Banker besørger en stor Del af Statens Betalinger vederlagsfrit.

Bank of England indtager en Særstilling, idet den egentlig intet Vederlag yder for sit Privilegium. Den betaler — som andre Banker — en Stempelafgift paa £ 180,000 om Aaret, men paa den anden Side modtager den for sin Administration af Statsgælden et aarligt Vederlag af omtrent £ 200,000. Kun for den Del af den udækkede Seddelmængde, hvormed denne nu overstiger det oprindelig i 1844 fastsatte Beløb af 14 Mill. £, maa den erlægge en ringe Ydelse til Statskassen.

Norges Banks Overskud fordeles paa følgende Maade: Aktionærerne faa først 6 pCt. af Aktiekapitalen. Efter Henlæggelse til Reservefonden fordeles det overskydende til Statskassen og Aktionærerne med Halvdelen til hver, indtil Aktionærerne have faaet 10 pCt. Hvad der maatte